

לגור. בשעה שבני ביתו לא עושים את רצון המלך, המלך נותן את כל הפטוקה לפלבים, ומעלה להם את העצמות.

במו זה, כל זמן שיש ישראל עושים רצון ובונם, הם אוכלים על השלחן הזה של המלך, וכל הפטועדות מתקנות להם. והם, מאותה שמחה שלהם, נוננים עצמות שהן פמץית לעובדי כוכבים. וכל זמן שיש ישראל לא עושים רצון ובונם, הם הולכים לגלות, והפטועדה הולכת לפלבים, ועולה להם הפטועה. בכה יאכלו בני ישראל את לחםם טמא בגזים, שהרי פמץית הגעל שלהם הם אוכלים. אווי לבנו המלך שישב ומצחף לשלחן העבר, ומה שנשאר מתווך השלחן הוא אוכל.

הוד המלך אמר, (תהלים כ) פערך לפני שלחן נגד צורי דשנת בשמן ראיי כספי רזיה. פערך לפני שלחן - זו סעודת המלך. נגד צורי - אוכלים הכלבים שיוושבים לפני השלחן ימצפים לחלקת עצמות, והוא יושב עם המלך בענוג של הפטועדה ושלחן.

dashneth b'shamon rashi - זה ראש הפטועדה. שבל שמן ושמונינה ותקון הפטועה נתנים בראשונה לאחוב המלך. מה שנשאר נתן אחר כך לפלבים ולאוכלים עובדי השלחן. כספי רזיה - מלאה הפוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרך לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים. רבי חייא היה הולך לרבי שמעון לטבריה, והוא עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא ירושה הקטן. עד שחיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, פמזה מה שפתוח (מלים-א ייסא לרבי חייא, פמזה מה דכתיב, (מלים-ב) ולبني ברזילי הגלעדי תעשה

לכלבי חילק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עברי רעotta דמלכא, מלכא יהיב כל שעיקרה לכלבי, וסליק לוון גרמי. בנוונא דא, כל זמנא דישראל עברי רעotta דמאריהון, הא על פתורא דמלכא איןון אכלי, וכל שעיקרה אתחון להוז. ואינון מההוא חדוה דלהוז, יהבי גרמי דאייהו תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמנא דישראל לא עברי רעotta דמאריהון, אזיי ב글ותא, והא שעיקרה לכלבי, ואסתלק לוון תמצית (חזקאל ז) בכה יאכלו בני ישראל את לחםם טמא בגזים, דהא תמצית דגעולייזון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתיב ומצחפה לפתורא דעבדא, מה דاشתאר מגו פתורא אייה אכילד.

וזוד מלכא אמר, (תהלים כ) פערך לפני שלחן נגד צורי דשנת בשמן ראיי כספי רזיה. פערך לפני שלחן, דא שעיקרה דמלכא. נגד צורי, איןון כלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין, ואיהו יתיב עם מלכא בענוגא דשעיקרה בפתורא.

dashneth b'shamon rashi, דא רישא דשעיקרה, דכל משחא, ושמנונא, ותקון שעיקרה, אתייהיב בקדמייתא לריחמא דמלכא. מה דاشתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאינון פלחי פתורא. כספי רזיה, מליא כפא קמי ריחמא דמלכא תדר, דלא יצטריך למשאל. ועל רזא דא, הוו ישראל תדר, עם שאר עמיין.

רבי חייא היה איזיל לגבוי לרבי שמעון לטבריה, והו עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא ירושה, עד דהוו אזייל, אמר רבי ייסא לרבי חייא, פמזה מה דכתיב, (מלים-ב) ולבני ברזילי הגלעדי תעשה